

вържено ще се биятъ съ своитѣ вѣковни врагове — Турцитѣ. . . Най послѣ, съня надви и азъ заспахъ. На разсъмнувание почувствувахъ студъ и азъ започнахъ да се увивамъ въ походния си лекъ юрганъ. Въ това врѣме, твърдѣ ясно се зачуха, то залпове, то отдѣлни топовни гърмежи. Азъ веднага станахъ отъ леглото и се облѣкохъ — нѣщо, което направиха и други нѣкои отъ офицеритѣ.

Не слѣдъ много врѣме, обаче, цѣлото опълчение бѣше на кракъ. Азъ събудихъ моя Лилитка, когото никакви тонове и тѣпани неможаха събуди и го накрахъ да приготви чай.

11 Юний. Опълченцитѣ се разшаваха по бивуака. Едни отиваха съ манеркитѣ си за вода, други се мияха, трети бѣха вече успѣли да накладатъ огънь и си топляха въ котелкитѣ вода за чай, или попара, а нѣкои отъ закѣсенелитѣ се присламчваха къмъ полусъборения плетъ съ цѣлъ, да си измъкнатъ нѣкой и други пѣртъ и си накладатъ огънь. Вѣстовитѣ чистѣха дрѣхитѣ на своитѣ офицери, а тѣзи послѣднитѣ облечени неглиже се бѣха събрали наедно и съ апетитъ пияха утревния си чай. Най послѣ и ротнитѣ кухни се задимиха: кашаваритѣ готвеха обѣдъ за опълченцитѣ. Всички бѣха въ възбудено състояние, а особено Българитѣ—опълченци. Та имаше и защо да бждѣтъ възбудени!

Топовнитѣ гърмежи се отразяваха въ душитѣ на опълченцитѣ отъ една страна болѣзненно,—отъ друга — радостно. Болѣзненно, — защото тѣ показваха, че татѣкъ не далеко—къмъ югъ, въ родния имъ край се вече лѣе кръвъ! Да, болѣзненно се отразяваха тия топовни гърмежи, защото опълченцитѣ добръ познаваха варварщината на Турцитѣ. Тѣ знаеха, че сега тамъ въ родния имъ край, при всичко, че може би Руситѣ и да не сж минали още Дунава се лѣе вече кръвъ — кръвта на невиннитѣ Български дѣца, и жени. — Отъ друга страна радостно тупкаха сърдцата на опълченцитѣ при мисълта, че приближава минутата, когато рамо о рамо съ Рускитѣ войски ще